

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא – אֲדָרָא רַבָּא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ט - חֲלָק ז'

קוֹנְטֵרְס 547

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ג) הקדשה מיחדת לכבוד החתנה, "אור הזהר ותקוני זהר"

חתנתי את בתי בשעה טובה ומצלחת כאן בישראל. לרגל השמחה הגיעו כל ידידי ומכרי מארצות הברית ומאנגליה, וכן משפחת המחתנים מחוץ לארץ, כלם נקבצו וביאו להשתתף בשמחה, על כן ראיתי לנכון לזכות לזכות את כלם בסט "אור הזהר ותקוני זהר" עם הקדשה מיחדת לכבוד החתנה. המתנה שאירה חותם מיחד על קהל המשתתפים, והופצה כמובן לארצות הברית ואנגליה ועוד ועוד. תזכו למצוות!

ד) מחלק בברית את ה"תקוני זהר" לכל המזמנים

... התפללתי הרבה עד שזכיתי ברוח השם לבן, רציתי בכל מאודי לעשות משהו למען יגדל לתורה לחפה ולמעשים טובים, וכשקראתי בעלונכם על הכח הרב הטמון בלמוד הזהר הקדוש, החלטתי לחלק בברית את ה"תקוני זהר" לכל המזמנים. ודאי כשילמדו בספר, ישפיע על בני לגדל כאות נפשי, לתורה לחפה ולמעשים טובים בעזרת השם.

ה) חלקת תקוני זהר לכל המשפחה שילמדו 2 דקות בכל יום לעלוי נשמת בנו

בחדש שעבר הגיע יום השנה לבני היקר, שנקטף בדמי ימיו מן המחלה הידועה רחמנא ליצלן, ידעתי שלכאב ולהצטער - לא כך דרכו של יהודי, כעת הזמן לפעל לעלוי נשמתו. לאחר שעניתי במאמר שהבאתם מ"כסא מלך" והבן איש חי זצ"ל על גדל השעה של למוד הזהר, ששעת למוד בשבת שנה ללמוד 1000 שנות נגלה, ידעתי גם ידעתי מה מטל עלי לעשות. מייד הזמנתי 100 ספרי "תקוני זהר ואור הזהר" וחלקתי אותם לכל קרובי משפחתי ולכל חברי, שכל אחד ילמד 2 דקות ביום לעלוי נשמת בני. אין לנו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

משג מה קורה בשמים בשעת הלמוד, אבל בטוחני, שנשמתו תתעלה ותעלה מעלה מעלה בדרגות הנעלות והנשגבות, עד שנזכה שיקומו וירננו שוכני עפר בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

עיניו כד אתפקחן, אתחזון שפירין כהני יונים, בסומק ואוכם וירוק, תנור
לא אתגלי, אלא בזמנא דאסתפל בעינא טבא, ומסתחאן כל אינון
גוונים, בההוא תנור.

מאינון גוונים דמתגלגין, נפקין שבעה עינין דאשגחותא. דנפקי מאוכמא
(דף קל"ו ע"א) דעינא. הדיא הוא דכתיב, (זכריה ג) על אבן אחת שבעה
עינים. מאן אבן אחת. אוכמתא דעינא.

מסוממא, נפקין שבעה רהיטין, דסמכין (נ"א דסתרון) לסטר שמאלא,
ומתלהטין באשא דלסטר צפון, ומתאחדן לאתפשטא
בעלמא, לגלאה ארחין דחייביא הדיא הוא דכתיב, (זכריה ד) שבעה אלה
עיני יי המה משוטטים בכל הארץ.

מירוקא, נפקין שבעה טהירין (ס"א נהירין) דקטרא דלסטר (נ"א רחישין דסתראן לסטר)
דרומא, ומתאחדן לאתפשטא בעלמא, לגלאה ארחין ועובדין
דכני נשא, בין טב בין ביש, דכתיב, (איוב לד) כי עיניו על דרכי איש וגו'.
וכד אסתחאן בחנורא, משתכחין פלהו לאשגחא לכל מארי קשוט,
לאוטבא עלמא בגינהון. וכל אשגחותא דההוא חנורא, הוי לטב
על ישראל. ואשגח בסוממא למאן דעאקין להו. הדיא הוא דכתיב, (שמות
א) ראה ראיתי. ראה: לאוטבא לון. ראיתי: לנקמא לון, מדעקין לון,
ובגין פך פתיב, (תהלים מד) עורה למח תישן יי הקיצה אל תנח לנצח. עורה,
והקיצה, תרי אשגחותא. תרי פקיחין. תרי טבן. רחמי ונוקמין.

גוונא קדמא, סוממא בגו סוממא כליל וסתים כל סוממין, מקמיה לא
אתחזון. סותרניה דההוא סוממא, אסחר חד חוטא אוכמא, ואקיף
ליה.

גוונא תנינא, אוכמא. פאבנא חד דנפיק מתהומא, חד זמן לאלה שנים,
בזמא רבא. וכד נפיק האי אבנא, אתי רגשא ותקפא על זמא. וקליה
דימא, וגלגלוהי אזלין, ואשתמעו לנונא רבא, דאקרי לויתן. ונפיק
מתהומא. והאי אבנא מתגלגלא בתוקפא דימא, ונפיק לבר. והיא אוכמא,
דכל אוכמין סתימין קמיה. (ס"א והא אוקמות דכל אירחין סתימין קמיה) וכך היא אוכמותא
דעינא אוכמא, דכליל וסתים כל שאר אוכמין. וסותרניה דההוא אוכמא,
אסחר חד חוטא סוממא, (ס"א לסטר חד) ואקיף לההוא אוכמא.

גוונא תליתאה. ירוקא דירוקי, דכליל וסתים כל ירוקין. ובסותרניה דההוא
ירוקא, אסחרו תרין חוטין. חוטא סוממא לסטר חד. וחד חוטא
אוכמא לסטר חד. ואקיפין לההוא ירוקא.

וכד אסתחר (נ"א אתגל) חנורא, ואסתחרי עינא, כל אינון גוונים לא משתכחין,

וּמִשְׁתַּקְעִין לְתַתָּא (סוּמָקָא וְרוּקָא אוּכְמָא). לָא אֲתַחְזִי בַר הַהוּא חֲנוּרָא, דְנִהִיר מַעֲתִיק יוֹמִין. וְנִהִירִין מִנִּיהּ כָּל אֵינוֹן דְלְתַתָּא. (נ"א הווא).

וְלִית גְּוונָא אֲתַחְזִיָא, בַר הַהוּא חֲנוּרָא בְלַחֲדוּדִי. וּבְגִין כֶּף אֲסַתְּלָקוּ כָּל מֵאֲרִיהוֹן דְסוּמָקָא וְאוּכְמָא, דְאֵינוֹן תְּאוּמִין פְּחָדָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') שְׁנִיף פְּעֵדֵר הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן הַרְחֻצָה שְׁפָלָם מִתְּאִמוֹת. מְאִי מִן הַרְחֻצָה. מִהֵוּא אֲסַחוּתָא דְעֵינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. שְׁפָלָם מִתְּאִמוֹת. מִתְּעַרְבֵן דָּא כְּדָא, וְאֲתַדְבָּקֵן דָּא כְּדָא. וּמַה דְאָמַר שְׁנִיף פְּעֵדֵר הַקְּצוּבוֹת, וְאֵת אֲמַרְת שְׁפָלָם מִתְּאִמוֹת. פְּלוּמַר, חֲנוּרָא דְלֵהוֹן, פְּהֵהוּא חֲנוּרָא דְעֵינִין, כִּד אֲסַחֵן בְּחֲנוּרְתָא דְעֵינָא עֲלָאָה.

וְדָא זְמִינִין לְמַנְדַּע צְדִיקְיָא, לְמַחְזִי בְרוּחָא דְחֻכְמָתָא, כְּמַה דְאֵת אָמַר (ישעיה נד) כִּי עֵין בְּעֵין יֵרָאוּ. אֵימְתִי בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן. וְכְתִיב (במדבר יד) אֲשֶׁר

עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתְהּ יְיָ, וְכִדִּין פְּקִיחוּתָא דְעֵינִין לְטַב.

וְאִית פְּקִיחוּתָא דְעֵינִין לְטַב. וְאִית פְּקִיחוּתָא דְעֵינִין לְבִישׁ. לְטַב, כְּמַה דְכְּתִיב, (דניאל ט) פָּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שׁוֹמְמוֹתֵינוּ וְגוֹ'. וְדָא הֵכָא לְטַב, וְלְבִישׁ. וְכְתִיב (ישעיה לג) עֵינֶיךָ תִּרְאֶנָּה יְרוּשָׁלַם נוֹה שְׁאֲנָן אֵהֵל כֹּל יַעֲזֵן כֹּל יִסַּע יִתְדוּתֵיו לְנִצָּח הָא הֵכָא לְטַב וְלְבִישׁ. דְלָא אֲתַעֲבִיד דָּא בְּלֵא דָא.

תְּנָא בְּצִנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, מִהוּ עֵינֶיךָ תִּרְאֶנָּה יְרוּשָׁלַם נוֹה שְׁאֲנָן. וְכִי יְרוּשָׁלַם נוֹה שְׁאֲנָן הוּא, וְהָא כְּתִיב (ישעיה א) צֶדֶק יְלִין בָּהּ. וּבְאַתֵּר דְאֲשַׁתְּכַח צֶדֶק, לָאו שְׁקִיט, וְלָאו שְׁאֲנָן הוּא. אֵלָא עֵינֶיךָ תִּרְאֶנָּה יְרוּשָׁלַם נוֹה שְׁאֲנָן, נוֹה שְׁאֲנָן, לְעַתִּיק יוֹמִין אֲתַמַּר, (דְּשִׁשָׁח בְּאֵלִין עֵינִין) דְּהֵוּא עֵינָא שְׁקִיט וְשְׁאֲנָן. עֵינָא דְרַחְמִי, עֵינָא דְלָא נְטִיל מֵאֲשַׁגְּחוּתָא דָּא, לֵאשְׁגַּחוּתָא אַחְרָא. וּבְגִין כֶּף פְּתִיב, עֵינֶךָ תִּרְאֶנָּה חֶסֶד יוֹ"ד, וְלָא עֵינֶיךָ. וּמַה דְאָמַר יְרוּשָׁלַם וְלָא צִיּוֹן, הֵכִי אֲצַטְרִיף, לֵאכְפִּיָא (דף קל"ז ע"ב) לְדִינָא, דְאֲשַׁתְּכַח בָּהּ וְלִרְחֻמָּא עֲלָהּ.

וְתַאנָּא, כְּתִיב (דברים יא) עֵינֵי ה' אֲלֵהֶיךָ בַּהּ מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה, (הָדָא הוּא דְכְּתִיב צֶדֶק יְלִין בָּהּ דְבַה אֲשַׁתְּכַחוּ נוּרִי דְרֵינִין וְתִיר מִכָּל שְׂאֵר אַחְרֵי) (נ"א דְכְּתִיב צֶדֶק יְלִין בָּהּ

דְבַה אֲשַׁתְּכַחוּ נוּרִי דְרֵינִין וְתִיר מִכָּל שְׂאֵר אַחְרֵי וְתַאנָּא, כְּתִיב (דברים יא) עֵינֵי ה' אֲלֵהֶיךָ בַּהּ מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה. הַשְׁתָּא עֵינֵי ה' אֲלֵהֶיךָ בַּהּ וּבְרִין פְּקִיחוּתָא דְעֵינִין בַּהּ לְטַב וְלְבִישׁ כְּגִין דְאִית בְּהוּ וְיִמְנָא וְשְׁמַלְאָ, דִּינָא וְרַחְמִי) וְלְזִמְנָא דְאֵתִי, לְשַׁתְּפַח בָּהּ עֵינָא חַד דְרַחְמִי. עֵינָא דְעַתִּיקָא דְעַתִּיקִין הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נד) וּבְרַחְמִים גְּדוּלִים אֲקַבְּצֵךְ. כִּיּוֹן דְאָמַר רַחְמִים, מִהוּ גְּדוּלִים. אֵלָא אִית רַחְמִי, וְאִית רַחְמִי. רַחְמִי דְעַתִּיק דְעַתִּיקִין, אֵינוֹן אֲקָרוּן רַחְמִים גְּדוּלִים. רַחְמִי דְזַעִיר אֲנַפִּין, אֲקָרוּן רַחְמִים סְתָם. (מחנ"א הווא: משום דְאִית בֵּיהּ יִמְנָא וְשְׁמַלְאָ, דִּינָא וְרַחְמִי) וּבְגִין כֶּף וּבְרַחְמִים גְּדוּלִים אֲקַבְּצֵךְ, דְעַתִּיק יוֹמִין.

תֵּאֲנָה בְּהִי עֵינֶיךָ, בְּתֵרִין גְּוֹנִין מִנִּיְהוּ, בְּסוּמְקָא וְאוּכְמָא, שְׂרָאן תֵּרִין דְּמַעִין. וְכַד בְּעֵי קְדָשָׁא דְקוּדְשִׁין לְרַחֲמָא עַל יִשְׂרָאֵל, אָחִית תֵּרִין דְּמַעִין, לְאֵתְבַסְמָא בְּיַמָּא רַבָּא. מָאן יַמָּא רַבָּא. יַמָּא דְחֻכְמָתָא עַלְאָה. כְּלוּמַר דִּיתְסַחֲוֹן בְּנִהְרָא (ס"א בְּתוּרָא) בְּמַבּוּעָא דְנַפְיָא מִחֻכְמָתָא רַבָּא, וּמְרַחֵם לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל.

חֻטְמָא. תֵּאֲנָה בְּצִנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, חוּטְמָא דְזַעִיר אֲנַפִּין. בְּחוּטְמָא אֲשֶׁתְּמוּדַע פְּרָצוּפָא. בְּהַאי חוּטְמָא אֲתַפְרָשָׁא מְלָה דְכְּתִיב, (שְׂמוּאֵל ב כב) עֲלָה עֲשֵׂן בְּאִפּוֹ וְגו'. עֲלָה עֲשֵׂן בְּאִפּוֹ, בְּהַאי תִּנְנָא, אֲתַכְלְלוּ אֲשָׁא, וְגִחְלֵי דְנוּרָא. דְלִית (ס"א בְּחוּטְמָא אֲשֶׁתְּמוּדַע פְּרָצוּפָא תְּלַת שְׁלַחֲבוּין מִתּוּקְרִין בְּנוּקְבוּי מְהַאי חוּטְמָא אֲתַפְשִׁוּן תְּלַת גְּוֹנֵי תִנְנָא וְאֲשָׁא וְגִחְלֵי דְנוּרָא דְכְּתִיב, (שְׂמוּאֵל ב כב) עֲלָה עֲשֵׂן בְּאִפּוֹ. וְלִית) תִּנְנָא בְּלָא אֲשָׁא, וְלֹא אֲשָׁא בְּלָא תִנְנָא. וְכִלְהוּ אֲסִתְּלִיקוּ (ס"א אֲתַדְּלִיקוּ) וְנַפְקֵי מִחוּטְמוּי.

וְתֵאֲנָה, כַּד אֲתַחְבְּרוּ תְּלַת אֲלִין, דְּכְּלִילֵן בְּהַאי תִּנְנָא, דְּנַפְיָא מִחוּטְמָא. אֲתַקְמַט חוּטְמָא, וְנָשִׁיב וְנַפְיָא תִּנְנָא אוּכְמָא וְסוּמְקָא. וּבִין תֵּרֵי (נ"א בְּתֵרֵי) גְּוֹנֵי. וְקִרְיָנָן לֵיהּ, אַף וְחִימָה וּמִשְׁחִית. וְאִי תִימָא אַף וְחִימָה כְּתִיב, (דְּבָרִים ט) כִּי יִגְוֹרְתֵי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחִימָה, דְּאִינוּן תִּנְנָא אוּכְמָא וְסוּמְקָא, מִשְׁחִית מִנָּא לָן. דְּכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית יג) לִפְנֵי שַׁחַת יְיָ אֵת סְדוֹם וְאֵת עַמּוֹרָה. שַׁחַת הַמִּשְׁחִית, בְּנוּרָא דְלִיק מוּקְדָּא.

וְתֵאֲנָה, חֲמֵשׁ גְּבוּרָאן אִינוּן, בְּהַאי זַעִיר אֲנַפִּין. וְאֲסִתְּלִקוּ לְאֵלְף וְאַרְבַּע מָאָה גְּבוּרָאן. וּמִתַּפְשִׁטָּאן בְּחוּטְמוּי. בְּפוּמָא. בְּדְרוּעוּי. בִּידִין. בְּאַצְבָּעִין. וּבְגִין כַּף כְּתִיב, (תְּהִלִּים ק) מִי יִמְלַל גְּבוּרוֹת יְיָ. גְּבוּרַת כְּתִיב, כְּתִיב הֵכָא גְּבוּרוֹת, וְכְּתִיב הַתֵּם, (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כט) לֵךְ יְיָ הַגְּדוּלָה וְהַגְּבוּרָה. אֲלֵא הֵכִי תֵאֲנָה, כַּד אֲתַחְבְּרָאן כְּלָהוּ גְּבוּרָאן כַּחְדָּא, אֲתַקְרִי גְּבוּרָה חְדָּא.

וְכִלְהוּ גְּבוּרָאן, שְׂרִיאָן לְנַחְתָּא מִחוּטְמוּי. וּמְהַאי תְּלִיין, אֵלְף (אַלְפִין) וְאַרְבַּע מָאָה רְבוּא, לְכָל חַד מִנִּיְהוּ. וּבְהַאי תִּנְנָא דְאַפִּיק מִחוּטְמוּי, תְּלִיין אֵלְף (אַלְפִין רְבוּא) וְאַרְבַּע מָאָה (וְחֻמֵּשׁ) דְסֵטֵר גְּבוּרָה דָּא. וְכִלְהוּ גְּבוּרָאן תְּלִיין מְהַאי חוּטְמָא, דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים קמה) דֹּר לְדוֹר יִשְׂפַח מַעֲשֵׂיךָ וְגו'. וְכַד שְׂאִרֵי גְּבוּרָה דָּא, כְּלָהוּ גְּבוּרָאן מִתְּלַהֲטֵן וְשִׁטָּא, (נ"א וְנַחְתִּין) עַד דְּנַחְתָּן לְלַהֲטֵן הַחֲרִב הַמִּתְּהַפֵּכַת.

כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית יט) כִּי מִשְׁחִיתִים אֲנַחְנוּ אֵת הַמָּקוֹם הַזֶּה. וְכְּתִיב (בְּרַאשִׁית יג) לִפְנֵי שַׁחַת יְיָ אֵת סְדוֹם וְאֵת עַמּוֹרָה. וְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית יט) וַיֵּי הַמָּטִיר עַל סְדוֹם וְעַל עַמּוֹרָה. אֲלֵא הֵכִי תֵאֲנָה, לֹא דִיין לְרַשְׁעִים וְכוּ', אֲלֵא דְמְהַפְּכֵי מַדַּת רַחֲמִים לְמַדַּת הַדִּין.

וְהִיאךְ מְהַפְּכֵי, וְהָא כְּתִיב (מְלָאכִי ג) אֲנִי יְיָ לֹא שָׁנִיתִי. אֲלֵא בְּכָל זְמַנָּא דְעַתִּיק

דְּעִתִּיקִי, רִישָׁא תוֹרָא, (אתגלייא) רַעֲוֵא דְרַעֲוִין, אַתְגְּלִינִי, רַחֲמִין רַבְרַבִּין
אַשְׁתַּכְּחוּ בְּכֻלָּא. וּבְשַׁעְתָּא דְלֹא אַתְגְּלִיִּיא, פֶּל זַיִינִין (ס"א דינין) דְזַעִיר אֲפִין
זְמִינִין, וְכַבְכּוּל רַחֲמִי, עָבִיד דִּינָא, הֵהוּא עִתִּיקָא דְכֻלָּא.

דְּתַנָּא, כַּד אַתְגְּלִיִּיא עִתִּיקָא דְעִתִּיקִין, רַעֲוֵא דְרַעֲוִין, פֶּלְהוּ בּוֹצִינִי דְאַתְקֵרוּן
בְּשֵׁמָא דָא, נְהִירִין. וְרַחֲמִי אַשְׁתַּכְּחוּ בְּכֻלָּא. וּבְשַׁעְתָּא דְלֹא אַתְגְּלִי
טְמִירָא דְטְמִירִין, וְלֹא אַתְנַהֲרֵן אֲלִין בּוֹצִינִי, מִתְעַרְוִין דִּינִין, וְאַתְעָבִיד
דִּינָא. מָאן גְּרִים לְהֵאֵי דִינָא. רַעֲוֵא דְרַעֲוִין דְלֹא אַתְגְּלִי, וּבִגִּין פְּדָ מְהַפְּכִין
חַיִּיבֵינָא רַחֲמִי לְדִינָא. וּמָה דְאָמַר הַבָּא, מָאֵת יִי מִן הַשְּׁמַיִם. בּוֹזַעִיר אֲפִין
אַתְמַר. וּמִשְׁמַע דְכְּתִיב מִן הַשְּׁמַיִם, אֵשׁ וּמִיָּם. רַחֲמִי וְדִינָא. לְאַפְקָא מָאן
דְּלִית בֵּיה דִּינָא כְּלָל.

תַּנָּא, הֵאֵי חוּטְמָא זַעִיר. וְכַד שְׂאֲרֵי תַנָּא (דף קל"ח ע"א) לְאַפְקָא, נְפִיק
בְּבַהִילוֹ, וְאַתְעָבִיד דִּינָא. וּמָאן מְעַפֵּב לְהֵאֵי חוּטְמָא דְלֹא יִפִּיק
תַּנָּא, חוּטְמָא דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא, דְהוּא אַקְרִי אַרְךָ אֲפִים מְכֻלָּא.

וְהִינֵנוּ רְזָא דְתַנִּינֵן, (שמות לד) יִי יִי פְּסִיק טַעֲמָא בְּגוּוִיָּהּ. בְּכֻלְהוּ אַתְר דְּשֵׁמָא
אַדְפֵּר תְּרֵי זְמַנִּי, פְּסִיק טַעֲמָא בְּגוּוִיָּהּ, כְּגוֹן (בראשית כב) אַבְרָהָם
אַבְרָהָם. (בראשית מו) יַעֲקֹב יַעֲקֹב. (שמואל א ג) שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל. פֶּלְהוּ פְּסִיק טַעֲמָא
בְּגוּוִיָּהּ. חוּץ מִמִּשְׁה מִשְׁה, דְּלֹא פְּסִיק טַעֲמָא בְּגוּוִיָּהּ. מָאֵי טַעֲמָא.
אַבְרָהָם אַבְרָהָם, בְּתַרְאָה שְׁלִים, קְדַמָּא לֹא שְׁלִים, דְּהַשְׁתָּא שְׁלִים בְּעֶשֶׂר
נְסִוִינִי, וּבִגִּין פְּדָ פְּסִיק טַעֲמָא בְּגוּוִיָּהּ, דְּהַשְׁתָּא לֹא הָוָה אִיהוּ כְּדַקְדַּמִּיתָא.
יַעֲקֹב יַעֲקֹב, בְּתַרְאָה שְׁלִים, קְדַמָּא לֹא שְׁלִים, דְּהַשְׁתָּא אַתְבָּשֵׁר בְּיוֹסֵף,
וְשִׂרָאֵת עָלֶיהָ שְׁכִינְתָּא. וְעוֹד, דְּהַשְׁתָּא אַשְׁתְּלִים בְּאַרְעָא, אִילָנָא
קְדִישָׁא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, בְּתַרִּיסַר תְּחוּמִין, בְּשַׁבְעִין עֲנַפִּין, מָה דְלֹא הָוָה
בְּקַדְמִיתָא. וּבִגִּינִי כֶּךָ, בְּתַרְאָה שְׁלִים, קְדַמָּא לֹא שְׁלִים, וּפְסִיק טַעֲמָא
בְּגוּוִיָּהּ. שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל, טַעֲמָא פְּסִיק בְּגוּוִיָּהּ. מָאֵי טַעֲמָא. בְּתַרְאָה
שְׁלִים, קְדַמָּא לֹא שְׁלִים, דְּהַשְׁתָּא הוּא נְבִיאָה, וְקוּדְם לְכֹן לֹא הָוָה
נְבִיאָה. אֲבָל מִשְׁה מִשְׁה, לֹא אֲפִסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוִיָּהּ, דְּמִיּוּמָא דְאַתְלִיד,
שְׁלִים הָוָה. דְּכְתִיב, (שמות ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא.

אוּף הַבָּא יִי יִי, פְּסִיק טַעֲמָא בְּגוּוִיָּהּ, קְדַמָּא שְׁלִים, בְּתַרְאָה שְׁלִים
בְּכֻלְהוּ. וּמִשְׁה, בְּאַתְר דִּינָא אָמַר, לְנַחֲתָא לֹון מַעֲתִיקָא קְדִישָׁא,
רַחֲמִין לְזַעִיר אַנְפִּין. דְּהַכִּי תַנִּינֵן, פְּמָה חִילָא דְמִשְׁה, דְּאַחִית מְכִילֵן דְּרַחֲמִי
לְתַתָּא. וְכַד אַתְגְּלִי עִתִּיקָא בּוֹזַעִיר אֲפִין, כֻּלָּא בְּרַחֲמִי אַתְחֻוּן. וְחוּטְמָא
אַשְׁתַּכְּיָד, וְאַשָּׂא וְתַנָּא לֹא נְפִיק, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (ישעיה מזח) וְתַהֲלִיתִי אַחֲטָם
לָךְ.

וְתֹאנָא, בְּתַרְיִן נוֹקְבִין דְּחוּטְמָא, בְּחַד נוֹקְבָא נְפִיק תְּנַנָּא, לְהֵיט, וּמִשְׁתַּקְעָא
בְּנוֹקְבָא דְתֵהוּמָא רַבָּא. וּמְחַד נוֹקְבָא, נְפִיק אִשָּׁא דְאוּקִיד
בְּשִׁלְהוּבוּי, וּמִתְלַהֲטָא (בְּאַרְבַּע אֲלָף) בְּאַלְף וְאַרְבַּע מֵאָה עֲלָמִין דְּבִסְטֵר
שְׂמֵאלָא. וּמֵאֵן דְּגָרִים לְקֶרְבָּא בְּהַאי, אֶקְרִי אִשׁ יְיָ. אִשָּׁא דְאֶכְלָא וְאוּקִיד
כָּל שְׂאֵר אִשִּׁין. וְהַאי אִשָּׁא לֹא אֲתַבְּסָם, אֲלָא בְּאִשָּׁא דְּמִדְבַּחָא. וְהַאי תְּנַנָּא
דְּנְפִיק מִנוֹקְבָא אַחְרָא, לֹא אֲתַבְּסָם אֲלָא בְּתַנְנָא דְקֶרְבָּנָא. (דְּמִדְבַּחָא).

וְכִלְיָא תְּלִינָא בְּחוּטְמָא, בְּגִין כְּף כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ח) וַיִּרַח יְיָ אֶת רִיחַ הַנִּיחַח.
דְּכִלְיָא בְּחוּטְמָא תְּלִיין, לְאַרְחָא הַאי חוּטְמָא, בְּתַנְנָא, וְאִשָּׁא סוּמְקָא.
וּבְגִין כְּף אֲתַקְבֵּל בְּרַעְוָא. וְהַאי (הוּא) דְּכְתִיב, (בְּמִדְבַר יב) וַיִּחַר אֵף יְיָ. (דְּבִרִים יא)
וַיִּחַר אֵף יְיָ. (שְׁמוֹת כב) וַיִּחַר אָפִי. (דְּבִרִים ו) פֶּן יִחַרְהָ אֵף יְיָ. כִּלְיָא בְּזַעִיר אִפִּין
אַתְמֵר, וְלֹא בְעַתִּיקָא.

תֹּאנָא, כְּתִיב (דְּנִיאל ט) הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ וּשְׁמַע הַאי (ס"א תֹּאנָא בְּכַנְיֵעוּתָא דְסַפְרָא דְרַנָּא
(ס"א עֲקִימָא) עֲקִימָא לְמִשְׁמַע מִבּ וּבִישׁ וְדָא אִיחָו) אֲוֹדְנָא דְאֲתַעְבִּיד תַּחֲתֵי שְׁעָרֵי.
וְשְׁעָרֵי תְּלִיין עֲלֵיהּ. (אֲוֹדְנָא הוּא לְמִשְׁמַע) וְאֲוֹדְנָא אֲתַעְבִּיד בְּרִשְׁוִמֵי רְשִׁימִין לְגָאוּ.
כְּמָה דְעֵבִיד (ס"א דְכֶאֱרִי) דְרִגָּא בְעֶקִימָא, (לְהַאי וְלְהַאי) מְאִי טַעְמָא בְעֶקִימָא. (ס"א
בְּגִין דִּתְעַבְבֵּי קָלָא לְאַעְלָא לְמוֹחָא וְכַחֲזִין בְּמוֹחָא וְלֹא בְּכַחֲזִי) (בְּגִין לְמִשְׁמַע מִבּ וּבִישׁ) וְתֹאנָא, מְהַאי עֲקִימָא
דְּבָגוּ אֲוֹדְנִין, תְּלִיין כָּל אֵינוֹן מְאִרֵי דְגִדְפִין, דְּכְתִיב בְּהוּ, (קֹהֶלֶת י) כִּי עוֹף
הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל וּבַעַל כְּנָפָיִם יִגִּיד דְבָר.

בְּגוּ אֲוֹדְנָא, נְטִיף מִתְלַת חֲלָלֵי דְמוֹחָא, לְהַאי נוֹקְבָא דְאֲוֹדְנִין. וּמַהֲהוּא
נְטִיפָא, עֵייל קָלָא בְּהַהוּא עֲקִימָא, וְאֲתַצְרִיף בְּהַהוּא נְטִיפָא, בִּין טַב
וּבִין בִּישׁ. טַב, דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים טט) כִּי שׁוֹמֵעַ אֶל אֲבִיוֹנִים יְיָ. בִּישׁ, דְּכְתִיב,
(בְּמִדְבַר יא) וַיִּשְׁמַע יְיָ וַיִּחַר אָפוֹ וַתְּבַעַר בָּם אִשׁ יְיָ.

וְהַאי אֲוֹדְנָא סְתִים לְבַר. וְעֶקִימָא עֵייל לְגוּ, לְהַהוּא נוֹקְבָא דְנְטִיפָא מִן
מוֹחָא, בְּגִין לְמַכְנַשׁ קָלָא לְגָאוּ, דְלֹא יִפּוֹק לְבַר, וַיְהִי נְטִיר וְסְתִים
מִכָּל סְטֵרוּי. בְּגִין כְּף הוּא רִזָּא. וְוִי לְהַהוּא דְמַגְלֵי רִזִּין, דְמֵאֵן דְּמַגְלֵי רִזִּין
כְּאֵלוּ אֲכַחֲשׁ תְּקוּנָא דְלַעֲיָלָא. דְאֲתַתְּקֵן לְמַכְנַשׁ רִזִּין, וְלֹא יִפְקוּן לְבַר.

תְּנָיָא, בְּשַׁעְתָּא דְצוּוחִין יִשְׂרָאֵל בְּעֶאקָא, וְשְׁעָרֵי מִתְגַּלְיִין מַעַל אֲוֹדְנִין,
כְּדִין עֵייל קָלָא בְּאֲוֹדְנִין, בְּהַהוּא נוֹקְבָא דְנְטִיף מִמוֹחָא, וְכֹנֵשׁ (וּבְמִשׁ)
בְּמוֹחָא. וְנְפִיק בְּנוֹקְבֵי דְחוּטְמָא. וְאֲתַזְעֵר חוּטְמָא, וְאֲתַחְמָם, (ס"א וְאֲתַחְמָם)
וְנְפִיק אִשָּׁא וְתַנְנָא מֵאֵינוֹן נוֹקְבִין, וּמִתְעָרִין (דף קל"ח ע"ב) כָּל גְּבוּרָאן, וְעֵבִיד
נוֹקְמִין.

וְעַד לֹא נְפַקִין מֵאֵינוֹן נוֹקְבִין אִשָּׁא וְתַנְנָא, סְלִיק הַהוּא קָלָא לְעֵילָא, וּבְטַשׁ
בְּרִיחָא דְמוֹחָא (ס"א בְּרִישָׁא בְּמוֹחָא), וְנַגְדִין תְּרִין דְמַעֲיִן מְעֵינִין, וְנַפְק

מנחירו י תננא ואשא, בההוא קלא דנגיד לון לבר.

בההוא קלא דעייל באודנין, אתמשכאן ומתערין (ס"א מתערין) פולי האי, בגין פך כתיב, וישמע יי ויחר אפו ותבער פם אש יי. בההיא שמיעה דההוא קלא, אתער מוחא (בלא). תנא, כתיב הטה אלהי אנך, פלומר ארפין (ס"א אודנין). שית מאה אלף רבוא אינון מאריהון דגדפין, דתליין באלין אודנין. וכלא אתקרון אזני יי. ומה דאתמר הטה יי אנך, אנך בזעיר אפין אתמר.

מסטרך דחד חללא דמוחא תליין אודנין. ומחמשין תרעין דנפקין מההוא חללא, דא הוא (ס"א אית) תרעא חד, דנגיד ונפיק ואתפתח בההוא נוקבא דאודנא, דכתיב, (איוב לד) פי אזן מלין תבחן. וכתיב (תהלים ז) ובוחן לבות וכליות. ומסטרך דאתפשטותא דההוא חללא, דחמשין תרעין דאתפשטותא בגופא, באתר דלבא שארי, מתפשט ההוא חללא דחמשין תרעין, ואודנא קרי ביה בחינה, ובלבא קרי ביה בחינה, משום דמאתר חד מתפשטין. (ס"א בההוא נוקבא דאודנא ומסטרך דאתפשטותא דההוא חללא דחמשין תרעין אתפשט בגופא באתר דלבא שארי ועל דא באודנא קרי ביה בחינה ובלבא קרי ביה בחינה דכתיב פי אזן מלין תבחן וכתיב בוחן לבות וכליות משום דמאתר חד מתפשטין).

תאנא בצניעותא דספרא, כמה דאודנא דא אבחיין בין טב ובין ביש, פך פלא. דבזעיר אפין אית סטרא דטב וביש. ימינא ושמאלא. רחמי ודינא. והאי אודנא כליל במוחא ומשום דאתפליל במוחא ובחללא חד אתפליל בקלא דעייל ביה. ובאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפליל בינה. שמע: פלומר, הבן אשתכח (ס"א ואשתכח) דכלא בחד מתקלא אתקל. ומלין אלין למאריהון דמארין אתיהבן, למשמע ולאסתפללא ולמנדע. תא חזי, כתיב, (חבקוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי וגו', האי קרא אשתמודע, דכד נביאה קדישא, (ס"א מהימנא) שמע, ואסתפל, וידע, וקאים על תקונין אלין, כתיב יראתי, תמן יאות הוא לדחלא ולאמבר קמיה, האי בזעיר אפין אתמר.

כד אסתפל וידע מה כתיב. יי פעלך בקרב שנים חיהו. האי לעתיק יומין אתמר. ובפל אתר דישתכח, יי יי, ביו"ד ה"א תרי זמני, או באלף דל"ת, ויו"ד ה"א, חד לזעיר אפין, וחד לעתיקא דעתיקין. ואף על גב דכלהו חד, וחד שמא אקרו.

ורגנין אימתי אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב יי אלהים. דהאי הוא שם מלא דעתיק דכלא, ודזעיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי. ושאר לא אקרי שם מלא, כמה דאוקימנא, (בראשית ב) וישע יי אלהים, שם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראנו בבנינו שמהנו בתקוננו"

